

Bilag 3.

Dansk Skovforening.

Bestyrelsen.

Den 26. August 1920.

Til Indenrigsministeriet.

I Anledning af den med det højtærede Ministeriums Skrivelse af 14. ds. oversendte Henvendelse fra Brændelsnævnet skal Dansk Skovforening herved udtale følgende:

Under Hensyn til, at Handelen med Tørv og udenlandsk Brændsel er fri, maa man i og for sig finde det rimeligst og retfærdigst, at Skovejerne med Hensyn til Hugst og Salg af Brænde gives samme Frihed som Producenterne af andet Brændsel, idet en fortsat Regulering paa dette Omraade nu vil paalægge Skovejerne et særligt Baand og en særlig Skat, som andre Brændselsproducenter ikke er underkastet, og som der formentlig ikke er nogen rimelig Grund til vedblivende at paalægge Skovejerne, der nu allerede i flere Aar har været Tvangshugst og Maksimalpriser undergivne. Yderligere maa det fremhæves, at Skovene i Øjeblikket paa Grund af de sidste Aars forcerede Brændselshugst vil lide væsentligt mere end tidligere ved en Fortsættelse af Pligthugsten, dels fordi Træmassen overhovedet er reduceret og dels fordi Brændselsprocenten i den Skov, der nu er til Disposition, er saa meget mindre end før, at stadig større Mængder Gavntræ maa skoves ned for at skaffe den samme Brændemængde frem.

Men under Hensyn til den foreliggende Situation, særlig til Vanskeligheden ved en retfærdig Fordeling af Brændet under frie Forhold, kan Brændelsnævnets Forslag til en Brændeordning for Vinteren 1920—21 tiltrædes, dog kun paa følgende Betingelser:

1. Dersom der ikke skal bydes Skovene overordentlig store Vanskeligheder ved en rettidig Gennemførelse af Ordningen, maa denne komme snarest muligt.

2. Grundlaget for Pligthugstens Paalæggelse maa udelukkende være Hensynet til hver enkelt Skovejendoms Ydeevne; dersom det skal undgaas, at mange Skovejendomme lider en stor og gennem lange Tider uoprettelig Skade, kan der ikke fortsættes paa det hidtidige Grundlag, efter hvilket Pligthugsten — trods Bestræbelser for at fordele den paa Skovejendommene paa den retfærdigste Maade — dog i Hovedsagen har støttet sig paa Normalhugsten. Denne har været saa forskellig, at der nu er en meget væsentlig Forskel paa Skovenes Ydeevne fra Distrikt til Distrikt, og navnlig fra Amt til Amt.

3. Der gives Skovejerne Ret til at overskride den paalagte Pligthugst med det til eget og Godsets Brug, Deputater og andre pligtige Leveringer nødvendige Brænde samt endvidere Ret til selv til Maksimalpris at disponere over indtil 10 pCt. af Pligthugsten.